

Kapitola 3

Ve stínu játrovky Věnováno všem pozůstalým barovým hráčům Z dob socialistické kulturní revoluce

Kdo to umí, ten to dělá, kdo to neumí, ten to řídí. Tato prostá životní pravda údajně pesimistického filosofa Murphyho (nezaměňovat se zakladatelem slavného irského pivovaru) mne napadla, když jsem seděl v účelně vybavené kanceláři a byl připraven k rozhovoru se svým tehdejším nadřízeným. Po předchozí rušné pivně – destilátové noci mne bolela hlava, třásly se mi prsty a v hrdle jsem pociťoval palčivý pocit žízně vysokého stupně. Tentokrát však přede mnou na stole nebyl obligátní půllitr životadárného piva, které spolu s ostrou slanou, nejlépe česnekovou, polévkou neefektivněji pomáhá po ránu vyprostit alkoholiky z jejich neutěšeného stavu a navrací je do reality dalšího pivního dne, nýbrž dlouhý stín válcovitého játrového salámu, který s gustem okusoval můj momentální konverzační protějšek pan Krakoš.

Pan Krakoš – původním povoláním automechanik byl odborníkem na vozy všech kategorií a jedním z výkonných funkcionářů tehdejšího Trabant klubu, jeho ambiciózní povaha mu však nedovolovala spokojit se s místem vedoucího autoservisu, proto se pan Krakoš rozhodl pro kariéru komunistického politruka a po úspěšném absolutoriu rychlokvasného kursu VÚML (vědecký ústav marxismu – leninismu) byl jmenován ředitelem Útvaru hudebníků z povolání při ostravském Krajském Kulturním Středisku (KKS). Ačkoliv jeho původní kvalifikace byla značně odlišná a pan Krakoš nenašel na klaviatuře piána jednočárkované C, do své funkce se obul s vervou mu vlastní.

Náplní jeho práce bylo především sestavovat hudební soubory z cca stoosmdesáti hudebníků, kteří tenkrát pracovali pod ochrannými křídly KKS a nabízet je tzv. "gulášníkům" tj. vedoucím a provozním vybraných restaurací a hotelů na kvartální angažmá. Sestavit odpovídající skupinu z tří až pěti dostupných osob se nezdálo býti nikterak obtížné, ovšem po památném dni v polovině osmdesátých let, kdy se zásluhou novopečeného šéfa odboru sešli na pódiu jistého jesenického hotelu čtyři hráči na bicí nástroje, se pan Krakoš naučil, že hudební soubor provozující jistý hudební žánr se skládá pouze z jednoho bubeníka, kytaristy, baskytaristy a hráče na klávesové nástroje.

Toto však byla poslední přínosná informace, kterou Krakoš pro výkon své funkce vstřebal. Agentura byla zahlcena nekvalifikovanými pracovníky – zedníky, kominíky, instalatéry, různými nedouky a nefachčenkami, kterým se přičila poctivá práce a za relativně vysoké mzdy zamořovali severomoravská, ale i více odloučená "pracoviště" svými pokleslými muzikantskými výkony. Lidé s hudebním vzděláním, nebo alespoň s hudebním sluchem byli u KKS v menšině a zásluhou Krakošovy destruktivní činnosti museli často sdílet pódia s výše zmíněnými antimuzikálními parazity. Kapely byly pro zábavné podniky tenkrát, díky plánovanému hospodářství, umělé zaměstnanosti a fixním platům, vesměs prodělečné, hosté v lokálech byli naštvaní, že museli často zaplatit i více než desetikorunové vstupné a během přestávek křičeli na zrovna se občerstvující muzikanty: "Hrej už, ty cype!" a ti zase na oplátku na vzteklé hosty: "Drž hubu! Já ti také u tvého soustruhu neříkám, jak máš mít dlouhou pauzu!" Kdesi jsem četl, že hudba, jako estetická kategorie má sloužit k duševnímu potěšení člověka.

Konzumace alkoholu všech kategorií byla jedním ze stěžejních příkázání hudebnického cechu, občas byli zaměstnanci odboru HZP KKS zataženi i do krvavé fyzické potyčky. Nad tím vším bděl na svém teplém vysezeném místečku velký šéf – pan Krakoš.

Stín játrovky na stole opsal nepravidelný půlkruh a na pár minut zmizel. Pan Krakoš gurmánsky polkl sousto a zpod skel svých tlustých brýlí na mne upřel svůj, zdánlivě nepřítomný pohled.

“Tak vy, pane Jarošek, chcete dezertovat?”

Dezertovat? To se mi zdá jako příliš silné slovo, pane Krakoš. Rád bych se pouze legálně vymanil z tenat této bezvýhodné továrny na absolutno a snažil se provozovat svou kulturní nebo jakoukoliv jinou smysluplnější činnost někde jinde.

“Co se vám u nás nelíbí?”

Otázka by, pane Krakoš, měla spíše stát: co se mi tady líbí. Když jsem, hned po absolvování Konzervatoře, rozšířil řady HZP, chvíli jsem pociťoval uspokojení, že jsem konečně nezávislý, že už mne nikdo nemusí živit, že mám ve svých dvaceti letech plat, který je skoro tak velký jako plat mého otce, který šéfuje už deset let padesáti zaměstnancům jistého ostravského závodu, díky čemuž si uhnal už tři srdeční infarkty. Zpočátku jsem oceňoval i jisté výhody nočního života. Přes den jsem nemusel nikterak pracovat ani studovat, mohl jsem se věnovat krátkým pivním exkurzím a případný poopiční stav z minulé noci jsem klidně mohl nerušeně léčit až do příštího večera.

Tímto však výčet všech kladů končí. Přidělil jste mne, pane Krakoš, do kapely, kde kapelník byl pouhým majitelem obstarožní bicí soupravy, do níž značně neuměle a hlavně nerytmicky mlátil, absenci hudebního vzdělání si však kompenzoval zájmem o věci veřejné, případně soukromé, svých svěřenců. Byl aktivním činovníkem ROH, členy souboru ze své pozice nutil uzavírat socialistické závazky, detektoval jejich protispolečenské názory a zjištěné skutečnosti hlásil na příslušných institucích.

Druhý člen “rytmické” sekce přišel k agentuře až z dalekého Brna, kde měl díky svému umění a tomuto odpovídající pověsti na dvojitou petlici zavřeny brány do všech místních hotelů a zábavných podniků. V pohostinné náruči ostravské KKS se cítil jako ryba ve vodě, večer si odbrnkal svých pár hodin a pak už se mohl plně věnovat alkoholu a nahánění lokálních kurev.

Druhý varhaník byl sice schopný hudebník a člověk s relativně vysokým IQ, byl však v širokém okolí důvěrně znám jako notorický kverulant trávící veškerý volný čas spisováním žalob nejrůznějšího druhu. Bezpečně, před předvoláním k soudnímu líčení, se nemohl cítit ani jeho bývalý kolega bubeník, který bouchal silně na činel, což justičnímu maniakovi údajně způsobovalo pískání v levém uchu, ba ani ředitel podniku Restaurace a jídelny Jeseník, protože v jednom z hotelových pokojů v Šumperku šlo špatně otevřít okno a jako na potvoru - obávaný žalobce z lidu si při manipulaci s ním způsobil vážnou odděrku na zápěstí.

Bar opavského hotelu Orient, kde jsem půl roku kulturně působil byl místními obyvateli příznačně nazýván “Žumpa”, což však, podle mne bezdůvodně uráželo poctivý vesnický septik. Suterénní špeluška bez oken a větrání s konstantní mlhou cigaretového dýmu byla úrodnou línou nejrozmanitějších individuí od standartních alkoholiků přes agenty STB až po osoby zjevně mentálně postižené. Jeden z hostů přicházel vždy jednou až dvakrát týdně, v tichosti se usadil za barový pult a objednal si sklenici bílého vína. Po třech dávkách až do úplné opilosti vykřikoval monotónně na celý lokál: “Bayern, Baník, Benešov”, což občas doplnil dodatkem: “...tři kluby světové...” Jakýkoliv protiargument či žádost o ticho komentoval despektickými slovy: “Pánové, vy neznáte fotbal!” Další opilec, který se chlubil, že je “tajný” (?????) a svou nesouvislou řeč prokládal z neznámých důvodů kynologickým příkazem: “Fuj je to!” byl podle později předložené legitimace naštěstí pouze rybářská stráž.

Jiný host, s největší pravděpodobností uprchlý chovanec blízké psychiatrické léčebny, se zase holedbal, že je mistr ČSSR v šermu kordem, při svém sólovém tanci naznačoval fiktivní šermířské výpady a v rozhovorech stále citoval své oblíbené pasáže z mušketýrské literatury. Když jsem se mu při půldeci vodky už asi potřetí během dvou týdnů představoval, řekl mi pateticky: “I za vás, pane, bych

se bil jako lev!”

Každou půl noc začínal v Žumpě spontánní program. Větší či menší rvačky hostů, povětšinou s kriminální minulostí a přítomností, občas se někdo neuměle pokusil o ilegální striptýz. Asi čtvrtinu klientely tvořili opavští Romové, kteří mne měli rádi, neboť jsem dokázal na přání zpívat jejich písničky. Cítil jsem se jako románový hrdina Kekí Petra – bílý otec cikánů. Pil jsem na jejich účet, levně kupoval jejich kradené “digi”, učil se jejich jazyk, miloval se s jejich ženami. Při vzpomínce na laskavou akademickou půdu Státní Konzervatoře jsem vždy upadal do šeré deprese a zhořkl mi i jinak nasládlý opavský Zlatovar.

Pak jste mne, pane Krakoš, přeložil do kapely, která měla jistou zkušenost s prací v zahraničí. Počátkem osmdesátých let její členové pracovali na zámořských lodích. Baskytarista měl dva bratry žijící v Americe a sám se cítil jako hrdý občan této zámořské velmoci. Záchodová sedátka jezdíval kupovat výhradně do sousedního Rakouska a po návratu z jednodenního výletu na Západ rozjařeně pobíhal po ploše havířovské vinárny Pávilon s novou kalkulačkou Texas Instrument a na potkání všem známým i neznámým kalkuloval kurs rakouského šilinku k československé koruně. Věřu, pane Krakoš, necítím, že má fragilní psychická konsistence vydrží dlouho bojovat s nepřátelským prostředím, ve kterém jsem se díky své mladistvé neuváženosti ocitl.

S aromatické játrovky kvapem ubývalo, avšak stín se příliš nezkracoval. Zřejmě to bude mít něco společného s úhlem dopadu slunečního paprsku, napadlo mne a v duchu jsem vychutnával fenomén játrovkových hodin. Krakoš posílen cholesterolovým dopingem přešel do asertivní ofenzivy:

“Už jednou jste odešel a zase jste se vrátil....”

Ano, pane Krakoš, to je pravda. V naší terminologii se tomu říká fluktuace a pracovníci, kteří mají k této šikmoplošné aktivitě tendence jsou v beztrždní společnosti vrcholně neoblíbení. Správný, uvědomělý občan s marxistickým morálním kodexem má hned po vyučení či zakončení studií nastoupit do nějakého podniku, kde pracovní poměr bývá, podle nepsaných zákonů demokratické centralizace, ukončen pouze smrtí zaměstnance, popřípadě po odpracované době minimálně 40 let, odchodem na zasloužený odpočinek. Nedbaje tohoto iridiového pravidla již po pouhém roce protrpěném v barových kapelách jsem si našel místo korepetitora (klavíristy) baletu v opavském Slezském Divadle.

Zpočátku jsem pokrál. Dvě hodiny brnkání na klavír 4x – 5x týdně, volné večery, spousta svobodného času – to vše hovořilo kladně pro mé nové zaměstnání, ikdyž finančně jsem si značně pohoršil. Opět jsem mohl po večerech vysedávat v pivnicích s kamarády, hrát Big Beat a o volných víkendech vyrazit do nějaké sousední pivní oblasti. Bohužel, má radost neměla dlouhého trvání. Baletní mistr si na mne již po pár šťastných měsících vymyslel, abych mu cvičnou baletní hudbu přehrával z velkého kotoučového magnetofonu, který jsem musel každé ráno vyzvednout z kanceláře a osobně přinést na baletní sál. Necítil jsem se dostatečně kvalifikovaný pro funkci rekvizitáře a DJ, navíc mne trochu konsternovaly tamnější interpersonální vztahy. Ani v kulturním stánku posvátné Thalie jsem nebyl ušetřen schůzí ROH a navíc se mi přičilo pozorovat, kterak se během zkoušek homosexuální baletáci vzájemně rozverně chytají za varlata. Ano, pane Krakoš, mou tehdejší jedinou radostí bylo opět pouze to pivo.

Když vanul příznivý vítr, bylo v okolí budovy divadla cítit jemný odér z opavské sladovny, který vždy nasměřoval mé nedočkavé kroky do Antona, Menšíka, na Růžek na Zlatovar 10° či 12°, nebo také do Vesmíru na smíchovské, popřípadě jsem podnikl trochu delší cestu do sídlištní restaurace Split (kde jsou dle textu staré písně nejkrásnější noci), kde jsem mohl ve svém smutku vychutnat výborně ošetřeného Zlatého Bažanta ze slovenského Hurbanova.

Ve finále mého působení ve Slezském Divadle mne z důvodů nepočtené členské základny souboru

baletní mistr proti mé vůli obsadil do představení baletu Oskara Nedbala "Z pohádky do pohádky". Během zhruba hodinové inscenace jsem vystřídal pět impresivních a náročných převleků. Hrál jsem prince, krále, čerta, obchodního cestujícího a osvobozený lid. Můj honrář tenkrát dělal 40 korun hrubého za představení a mou jedinou útěchou v životní krizi byly poměrně časté zájezdy do hanáckého Prostějova, kde jsme se stejně postiženým kamarádem – pěveckým sboristou Reném objevili pohostinnost místního regionu. Hráli jsme tenkrát pro školy tzv. "dvojáky", čili první produkci v devět ráno a druhou kolem poledne. Zhruba devadesátiminutovou přestávku jsme s oblibou trávili v lokální čtyřce Pod Žudrem. Točená prostějovská desítka měla sice astronomicky daleko do kvalitního kvasného nápoje uspokojujícího vytříbené chuťové pohárky skutečných znalců, avšak nevázaná atmosféra a naprosto neúplatný výčepník, jehož smrští vrchovatých půllitrů se nebylo možno bránit ani argumenty o našem kulturním poslání, hovořily v naprostý prospěch onoho výčepního stánku.

Po několika osvěžujících kusech jsme vždy chytli čerstvou energii a jiskřili nápady, které si naše nedobrovolné martyrium zpřijemnit. Tak jsme tajně přivazovali svým dámám před dvorním tancem konce dlouhých vleček k potrubí ústředního topení nebo jsme si při stejné příležitosti natírali bílé rukavičky maskérským lepidlem.

Nejpodařenější kousek se nám ovšem povedl o pár měsíců později na domácí scéně.

Již hodnou dobu před večerním představením baletu jsme čerpali inspiraci v blízké nálevně Opavice za asistence našeho osvěčeného dvanáctistupňového Zlatovaru. Při stimulující diskusi čas příjemně ubíhal a nesymetrických přímek na naši účtence přibývalo vskutku geometrickou řadou. Nefalšované nirvány každý z nás dosáhl po jedenáctém půllitru, konzumaci jsme završili šálkem turecké kávy a v příjemném duševním rozpoložení zamířili do budovy divadla. Tenkrát mne mé baletně – herecké kreace poprvé bavily. Zámeckou polonézu jsem roztácel, až měla má partnerka – slovenská sboristka problémy udržet se ve vertikální poloze, čertovské běsnění bylo v mé svérázné interpretaci skutečně ďábelské. Proto jsem nemohl pochopit, proč už po druhém obraze, když jsem byl zrovna v nejlepším, vešla do šatny inspicientka s detekčními trubičkami a žádala po nás dechovou zkoušku. Byl jsem zmaten, zatímco můj, o poznání opilejší kolega René, který se pár minut před tím potácel po jevišti s klarinetem coby potulný muzikant – notorik se na rozdíl ode mne vyznal v zákoníku práce. Dechovou zkoušku radikálně odmítl, přinesené trubičky označil za falešné a rezolutně žádal sanitku a odběr krve.

Druhý den mi můj šéf – baletní mistr důvěrně sdělil, že jsem byl opilý jako dělo a že všichni přihlížející s napětím očekávali můj pád do jámy orchestřiště, zejména při mém pekelnickém výstupu. Nemohl jsem již, pane Krakoš, déle snášet pustý nevděk, neoprávněné pomluvy na mou osobu a neustálé přibývání zbytečné práce, proto jsem se, po o něco vyspělejší úvaze, vrátil zpět do ponurých řad KKS. Nejste-li fluktuant – hodte kamenem!

Stín laciného rohlíku na chvíli na stole nahradil obávaný stín játrovky. Rohlík byl stále ještě skoro celý, zatímco z játrové pochoutky už zbýval pouze tmavý kořen. To jen svědčilo o Krakošově masožravosti. Játrovkový král se chystal použít nejsvětějšího argumentu:

"Copak vy, pane Jarošek, nechcete vyjet ven?"

Vyjet ven? Myslíte jako do zahraničí, pane Krakoš, čili přesněji řečeno do západního zahraničí? Na druhou stranu ostnatých drátů? Podívat se do zakázaného světa, ochutnat cizí, u nás nedostupné značky pív? Ovšemže bych chtěl! Je to vlastně má hlavní motivace, proč ještě stále setrvávám v tomhle depresivním prostředí. Teď si však, pane Krakoš, vyjasněme, za jakou cenu by se má potenciální cesta "ven" mohla realizovat.

Píše se rok 1986, takže k výjezdu na Západ bych předně potřeboval svolení Vaší laskavé vrchnosti. Předpokládejme, pane Krakoš, že by jste mi nedělal problémy a požadovanou bumážku mi udělil. Toto je však pouze počátek dlouhé, trnité, křížové cesty. O devizový příslib v případě služebního

výjezdu sice žádat nemusím, avšak k povolení opustit naši socialistickou rezervaci potřebuji dobrozdání uličního výboru KSČ v místě mého bydliště a skutečně si nejsem stoprocentně jistý, jestli mi náš plešatý, avšak politicky angažovaný soused nezávidí mou bujnou, věčně romanticky rozevlátou kštici. Pak je na tahu další neopomenutelná instituce – armáda. Ani tam nemohu očekávat, že mi zelenomozcí lampasáci na Vojenské Správě podepíší povolení k výjezdu jako přestárlému branci, permanentně se vyhýbajícímu základní vojenské službě.

Toto vše je však pouhá předehra nerovného boje, neboť hlavním úřadem a instancí posledního možného odvolání je naše státní umělecká agentura Pragokonzert. Tento monopolní podnik československé kultury mne nejprve donutí podepsat prohlášení, podle něhož se zříkám vlastní svéprávnosti a možnosti jednání za vlastní osobu a poté čestně prohlásit a svým podpisem potvrdit, že skoro 50% svých poctivě a těžce vydělaných valut odevzdám jako tzv. "povinný transfer" své mateřské zemi, jejíž všemi milovaná a povinně demokraticky zvolená vláda mi milostivě umožnila otročit v nepřátelské cizině. Toto jsou však pouze oficiální procedury, které bych musel osobně podstoupit a které se mi absolutně hnusí.

Dále budu nucen příslušným úředníkům státní agentury vozit dárečky ze svých pracovních cest, na telefonický rozkaz tamnějších estébáků i v zahraničí učinit v kapele sbírku cizí měny na jisté bankovní konto nebo zavést svou zpěvačku do hotelového pokoje nadřazenému zaměstnanci loupežnického podniku.

Ano, pane Krakoš, tak u nás vypadá práce na odloučeném pracovišti v cizině.

Dokonce i mému současnému souboru svitla vloni naděje na angažmá na loď brázdící hladinu Karibského moře. Italský agent nám vystavil smlouvu, my jsme pod příslibem blízkého odletu do tropického pásma opustili bar hotelu Grand v Přerově, kde jsme byli zaměstnání (Přerovský Ležák byl stejně protivně venkovsky naslédlý) a vyčkávali zprávy z Pragokonzertu. Na chvíli jsme snad v euforii zapoměli, kde žijeme. Naštěstí ne nadlouho.

Nejdříve přišel anonym na mou osobu. Byl adresován na okrsek VB a informoval bezpečnostní složky, že se již více než pět let úspěšně vyhýbám své čestné branné povinnosti a že chci zůstat v Americe (kdo by tenkrát nechtěl). Vše se kupodivu takřka zázračně vyřešilo a já dodnes z onoho činu podezírám všechny informované osoby z mého tehdejšího blízkého okolí.

Naše naděje na písčité, sluncem zalité pláže a zhýčkané americké publikum však definitivně pohřbila zpráva, že náš kapelník je nevyjezdny.

Fyzicky může být člověk nemocný, mrtvý, mentálně retardovaný nebo zavřený, ale být "nevyjezdny" – to je další ze zvrácených fenoménů naší společnosti, která servilně sleduje uslintanou a krvavou stopu země, kde údajně zítra znamená už včera.

Tak jsme tenkrát, pane Krakoš, namísto na slunné Portoriko jeli do mrazivého Šumperku na další tuzemské kvartální přidělení. Divíte se, že po takovéto brutální zkušenosti se začaly hromadit stížnosti na mé nadměrné pití?

Přebývám už třetí měsíc na smutném pokoji šumperského hotelu Grand, kde po večerech hraji se svým nevyjezdny souborem. Každé ráno o půl jedenácté nevyjezdny bubeník Standa hlučně zabouchá na mé dveře. Probouzím se s vygumovanou hlavou a zrychleným tepem po předešlé divoké noci. Je však nejvyšší čas vyrazit na náš pivní okruh. Ušlapaným sněhem kráčíme k prvnímu cíli. Naši základnou je útulná restaurace čtvrté cenové skupiny Koruna, kde břichatý "dobře prokádrovaný" výčepní briskně roznáší solidně natočenou hanušovickou desítku. V družném hovoru konzumujeme opožděnou snídani nebo brzký oběd (naším oblíbeným pokrmem je jitricový prejt s křenem a kyselým zelím) a zapijíme třemi až čtyřmi pivy. To však pouze v případě, že Standa, který zastává na pracovišti zodpovědnou funkci gořalkového referenta, nevyhlásí svévolně tzv. "den dlouhé

štamprle”To zůstáváme v Koruně nepoměrně déle,dopřáváme si i druhý oběd a na zahřátí před náročným dnem konzumujeme šest až sedm kusů.Poté každopádně naše stále ještě živé kroky vedou do “tlačenkárny”,kde podráždíme chuťové buňky některou z široké nabídky nezdravých,ale lahodných chuťovek a spláchneme to obvykle dvěma láhvemi jedenáctistupňového Šeráku.Pak už se schyluje k dílčímu finále,pro jehož realizaci jsme si po pečlivém výběru jednohlasně (dvojhlasně) zvolili pivnici hotelu Moravan,kde nabízejí stylovou a levnou “topinku paní starostové”,která citlivě naladí mlsný pivařský jazyk na bylinkovou příchuť hanušovické dvanáctky nebo na prosazující se záhadnou mandlovost Staropramenu.Přiopilí sedíme a žehráme na náš krutý osud,že jsme se narodili v členském státě Varšavské smlouvy.

Na pracoviště se však dostavujeme v dobrém rozmaru a invenční náladě.Jakákoliv hudba je v podstatě estetickou kategorií, která potřebuje kontinuálně stimulovat a živit.Naštěstí se u barového pultu až do zavíračky v 1.30 podávají kvalitně vychlazené lahváče.Personál podniku je již vycvičený,takže stačí jen široce rozpažit ruce a několikrát s nimi zamávat – a už je tu láhev Zlatého Bažanta,nebo ukazováčky obou rukou nasimulovat na hlavě rohy – a pohledná servírka podává Velkopopovického Kozla.A protože správný tolerantní pivař neodsuzuje ani střídme pití jiných alkoholických nápojů,hrajeme pak se Standou pro zpestření jednotvárného večera kámen-nůžky-papír o půldecovky Myslivce.

Těžký a náročný je pracovní týden v pohraničním Šumperku.Doufám jen,že nikdo hudební výkony naší kapely nenahrává tajně na magnetofon.Často si druhý den ani nemohu vzpomenout která skončila produkce minulou noc,co jsme hráli,koho jsem potkal,kolik jsem toho zase vypil,proč jsem si koupil balíček cigaret ikdyž jsem odjakživa zapřísalhlý nekuřák a proč jsem se ráno probudil v neznámém bytě,kde bylo se mnou jen cizí,asi pětileté dítě sledující v televizi Studio Kamarád.A pak o půl jedenácté opět obávané bouchání na dveře věštící další bezvýhodný Den Dlouhé Štamprle. Je to tak,pane Krakoš.Před rokem jsem si za vypůjčené peníze zakoupil velké elektromagnetické varhany zn.Hammond,což bylo mým celoživotním snem.Během dvou měsíců v Šumperku,kde jsem si v opileckém poblouznění hrál na slavné varhánky formátu Jona Lorda a Keitha Emersona jsem si tento krásný nástroj stihl takřka úplně zničit..Při excentrických choreografických kreacích jsem polámal jemnou mechaniku kláves a vrchní dřevěnou desku nesčetněkrát polil lepkavým likérem. Úhonu však zaznamenávají nejen neživé předměty,ale hlavně mé vnitřní orgány a těžce týraná nervová soustava.Proto vás prosím,pane Krakoš,darujte mi svobodu!Propusťte mne na dohodu z tenat alkoholické pavučiny,ze které není střízlivého východiska,protože já se již nechci ve svém mladém věku dál stresovat a trápit.

Játrovka byla beze zbytku snědena.Krakoš zadumaně míchal vystydou kávu proti směru hodinových ručiček.Přemýšlel.Něco bylo řečeno,většina textu se však rozvíjela pouze v mém nitru.Tenkrát v dotyčné kanceláři nikdo z nás dvou netušil,že již za necelé dva roky se bude situace v agentuře měnit,posvátná perestrojka nadiktuje samofinancování podniků a mnoho samozvaných muzikantů navždy zmizí ze severomoravské barové scény.A za další rok ani ta nejsilnější barová aparatura nepřehluší cinkání klíčů, zvonění šaškovských rolniček a komunistického umíráčku.Ztroskotá Krakošův poslední zoufalý pokus transformovat krachující KKS na Moravskoslezskou Agenturu,pokryvači se od kláves vrátí na střechy domů a malíři pokojů zpět na svá zanedbaná štafle.Kultura,jako vše ostatní,ztratí svůj morbidní cejch centralizace a za pár let budou bývalí aktéři této bizarní mašinérie pouze vzpomínat (doufejme,že většinou bez nostalgie),jak se kdysi dávno žilo ve stínu játrovky.

Vody nevypiješ!

Nepožádáš manželku bližního svého

V jeho pracovní době

Nevyjedeš!

(1.,8.,9. A 10.přikázání hudebnického stavu z pol.80.let)